

EL MUNDIAL DE MOTOCICLISME PARLA CATALÀ

Tres categories, tres

Amb una temporada increïble, i potser irrepètible, els millors llocs del campionat del món de motociclisme són dominats per pilots del país. «Aspar», Herreros, Crivillé, Miralles, Pons, Garriga, Cardús, Reyes, Puig, Amatriain, competeixen i guanyen unes curses que no fa gaire eren patrimoni de corredors estrangers.

Sergi Casanova

Als pilots de motocicletes dels país, no els atura ni l'Altíssim, si no és que aquest se situa dalt del pòdium. No se sap qui els persegueix, que rosquen el gas i no recorden que darrere un revolt estúpid pot amagar-se un traumatisme cranioencefàlic —Carles Cardús— o un dit menys del peu —*Champi* Herreros—. O potser no els persegueix ningú i els perseguidors són ells mateixos: van endimoniadament darrere l'altura més vertiginosa del pòdium, aquella en què el número u figura sota la planta dels peus, a l'indret de les pessigolles.

Sigui com sigui, no hi ha cap altre esport en què les satisfaccions per l'afició d'aquí siguin tan abundants i reiterades. Si fa temps els fabricants van

ser els agraciats per les dolçors de la victòria —nostàlgica evocació d'Ossa, Montesa i Bultaco—, en l'actualitat, llevat de la simpàtica marca del Vallès, la *Derbi*, qui assaboreix les pessigolles del número u a la planta dels peus són els pilots. I en la temporada d'enguany, les rialles poden ser múltiples, no en va de quatre categories en què es competeix mundialment, tres categories, tres, poden anar a parar al sac pronunciades en català. De moment, ja n'ha caigut una, la petita: Jordi Martínez, *Aspar*, s'ha endut els llorers dels 80 cc. Però el sarau no acaba amb la victòria de l'alzireny. El valencià *Champi* Herreros ha de fer-se amb el segon lloc, matemàtic. Si no és que, és clar, l'*enfant terrible* del mundial de motociclisme, Àlex Crivillé, no li ho permet. El pilot de Seva s'ha entestat a generar polèmica de nou, oblidant-

se de tots els propòsits d'esmena que va fer a inicis de temporada, quan va prometre que es reformaria per no provocar més enrabiades als responsables de l'equip *Derbi*, que els pobres no saben com posar pau en el si de l'escuderia. De qualsevol forma, la fàbrica de Martorelles té lligat i ben lligat el pòdium sencer de les *tasses de cafè*, sigui o no sigui Herreros en el segon lloc; si no, hi serà Crivillé, i tots tan empipats. El que és cert és que la majoria dels equips del mundial voldrien plorar amb els seus ulls.

Pons i Garriga o Garriga i Pons

A la categoria de 125cc, l'*Aspar* ha de fer el número u igualment. Va camí d'aconseguir-ho malgrat les crítiques àcides de l'italià Ezzio Gianola,

que qüestiona la validesa de l'avantatge de l'alzireny, atribuint-ho a la qualitat de les Derbi i no al *savoir faire* d'Aspar. I és que els 125cc era un terreny vedat dels italians, i de colp i volta algú que parla català —menys quan *Las Provincias* hi fiquen el peu— els passa la mà per la cara; resultat, que els alpins treuen vertaderes foguerades pels queixals. Però els 125 cc cauran, segur, com els 80 cc. Només és qüestió d'un parell o tres curses més.

Quant als 250, això és cosa de dos. D'una banda, Sito Pons. De l'altra, Joan Garriga. Els dos barcelonins van braç a braç directes a la victòria.

Garriga, amb el permís de la resta de les comparses —Cornu, Roth, Caladóra o el *kamikaze* de Sarron—, es faran amb campionat i subcampionat de la categoria dels 250 cc, caigui qui caigui —mentre no siguin ells...

I la resta...

Quant a la resta de pilots, cal ressaltar els bons resultats de Julià Miralles, valencià, campió d'Europa l'any passat amb Derbi, que ha hagut de deixar per aquesta temporada, com no, Àlex Crivillé, i és que aquest últim no perdona. Julià Miralles, sense aixecar massa polsera, es troba en un me-

mar punts i tot i el seu trencament amb l'equip d'Angel Nieto, de ben segur que si perd les ganes de rebotar-se damunt l'asfalt, l'any que ve molt bé podria estar incordiant els previsibles campió i subcampió del 250 cc, Pons i Garriga o Garriga i Pons.

I aquí no s'acaba la història. Lluís Miquel Reyes també va que vola en la categoria dels 125 cc, Albert Puig fa de les seves en el quart de litre, i finalment, Dani Amatriain és l'únic pilot d'aquí que competeix en el mundial del 500 cc, tot i que és molt lluny d'assolir bones posicions, ja que la seva motocicleta té un rendiment molt inferior als coets oficials de Lawson, Gardner o

A l'esquerra, Aspar. A la dreta, dalt Sito Pons i baix Garriga.

La incògnita serà esbrinar si primer s'hi enfila el d'Honda o el de Yamaha.

Sito Pons continua amb el seu pilotatge caut i intel·ligent, conservador al capdavant. Joan Garriga, tanmateix, és més coratjós, se la juga més, per entendre'ns. Això sí, sense arribar a allò que li passa a Carles Cardús, que fa de sant Pare: petoneja al terra cada dos per tres. Tant és, enguany o Pons o

ritori cinquè lloc del mundial de 125 cc, a molt poca distància de Grassetti i Span, tercer i quart classificats. Amb una mica de sort, inclús podria grimpar fins el pòdium, per a satisfacció d'uns aficionats sorpresos per la sort que estan gaudint enguany.

Cal també parlar de Carles Cardús, que de mica en mica va recuperant-se del greu accident sofert al Jarama a inicis de temporada. Ara ja comença a su-

Rainey, que són els *Aspar*, *Champi* i *Crivillé* del mig litre.

A finals d'estiu, si el món no s'enfonsa, tal com ha dit ja més d'un titular de diari, les curses del mundial parlaran català. Cap altre esport no ha donat tantes satisfaccions com enguany el motociclisme als aficionats del país. I, per a acabar, el mateix de sempre: ¿per a quan el circuit permanent per aquests llocs? □